

Grimm, De Tijd / Patrick De Spiegelaere

torische vertellers. Op het toneel staan twee stereotypen van vertellers: 'de intellectueel' en 'de sprookjesvertelster'. Het contrast tussen de verschillende teksten schept een betekenis, versterkt door het commentaar dat de acteurs leveren in hun spel.

De monologen van Sam Bogaerts zijn achtereenvolgens de tekst van Darwin over blozen, een tekst van J.J. Rousseau (uit: *Overpeinzingen van een wandelaar*), een kettingsprookje over een domme Hans die alle geschenken van Grietje bederft, en andere sprookjes(fragmenten) uit de Grimm verzameling.

Bogaerts levert commentaar op zijn tekst als hij zelf gaat stamelen en het zweet van zijn voorhoofd dept terwijl hij spreekt over de effecten van verlegenheid. Dit commentaar op de positivist, verbindt de eerste monoloog met de tweede waarin hij de romantische filosoof citeert, de aan paranoia lijdende Rousseau;

een intellectueel die wankelt, zich verguisd voelt.

Sara De Bosschere zet in het begin van de voorstelling een vertelster neer van wie je zou geloven dat ze van uit een bos uit lang vervlogen tijden, plotseling in het theater is neergezet. Later in de voorstelling is ze aangepast aan de intellectueel. Ze draagt een grijs pak (waar nog wel een grasgroene blouse onderuitkomt) en toont een ingelijst bord vol afbeeldingen van vlinderexemplaren, terwijl ze opsommend negen korte sprookjes achter elkaar vertelt (in hedendaags Vlaams). Wanneer de man een sprookje begint te vertellen probeert ze hem te omarmen, maar hij vertelt over de domme Hans en duwt haar weg. Het conflict wordt verder uitgevochten in een wedstrijd waarin beiden om de beurt sprookjesfragmenten vertellen. De vertellers hebben de historische personages achter zich gelaten. Op het toneel staat

een hedendaagse bank als in een huiskamer.

Tenslotte lijken de intellectueel en de sprookjesvertelster via een boog van teksten naar elkaar toe gegroeid. *Grimm* eindigt toch nog met een dialoog. Het meisje zit met gesloten ogen op de bank. De man, die nog een sprookje stond te vertellen, spreekt haar direkt aan, vraagt of ze slaapt. De dialoog is uit *Kätchen von Heilbronn* van Kleist. Het eenvoudige meisje Kätchen probeert een ridder ervan te overtuigen dat zij elkaar ooit ontmoeten in een liefdesdroom. Uiteindelijk schiet ook hem de droom weer te binnen en weet de ridder dat ze gelijk heeft. Hij herkent de waarheid van een droom, om meteen weer te vragen: 'Hoe moet ik dit begrijpen?'.

De manier waarop Vandervost betekenis geeft aan de teksten vraagt om de wil en het vermogen geconcentreerd te luisteren naar een tekst. Onontbeerlijk is